

Мария Илиева

Гърдите ме болят

От чашата на блудкавия ден
отпивам глътка...
Тя горчи!
И няма час,
и няма ден
и нощ,
да чувам вън, че нещо плаче.
Нещо, скита се бездомно,
във кръговрат от нощен полет
на изгубените кукумявки
надничачи в будния прозорец.
Алуминиевите дограми
са всъщност на затвор решетки.
От шум и въздух изолирани,
не чуваме на самотата писъка.
Не виждаме очите на луната,
затулени под плътните ни щори.
Зад които, някой плаче...
А искам глътка от росата,
искряща по тревата,
рано сутрин
Зелената пола на планината
да облека,
и в късна есен,
да бъда цяла нощ навън...
Под старите дъбрави,
заклатили замислено глави,
които ще ме прислонят в прегръдка,
с щедростта на пъстрия килим
на есенни цветя
и билки...
И искам да говоря със звездите
за теб,
за любовта,
за Бог...
А те, смирено да потрепват
да ми разкажат за съня
на есенните минзухари.

... Мечти...
Под черното небе,

те падат уморени.
Подобно пеперудки във фенер:
угасва взорът им,
прегарят своите криле,
и падат долу,
трепчайки с крачка...

Очите ми куцукат,
сякаш са подбити
от чакълът на обиди и ненавист.
Лицето ми се изподра от тръни,
от протегнатите пипала
на хищници.
Със яд и злоба гледате ме във
очите, защото мога да обичам.
Душата ми – планински извор
от който жадния ще пие...

Не поглеждаме на скитника очите
и не виждаме...
как болката
е впримчила бесило
около врата му.
Зад дебелия стъкла
на увитите грижливо задници,
душите ни прихванали са
плесен,
паяжини,
и прах
дебел и тлъст
и мазен
от фритюрника
на къкрещия делник...

Вървя...
не стигам никъде.
Не виждам вече.
Булевардът, като циганка,
е шарен с всичките реклами.
Колите профучават покрай мен.
И ми подсвиркват
мазните очи на разни селяни.

Душата ме боли.
И ми се плаче.

Зад превала
на пореден залез,
мечтая нежност.
Мечтая за зелените поляни.
Мечтая да съм с теб.
Но, паркът
е така далеч...
И нямам сили вече.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10154>]